

izhaja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
 Cena oglasa: 1 millim. visočine v širini enega stolpa L. - .80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabilo, naznanila, itd. vsaka vrata L. 1.-
 Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

Leto V. GORICA, četrtek dne 11. marca 1926 - GORIZIA, giovedì il 11. marzo 1926. št. 10.

V krogu, kakor špiritisti . . .

možje so modrijani,
 zborujejo že pel,
 di bi vse prav storili,
 edili širni svet.

So miru že naredili,
 ga je dosli lisoč let,
 a ves mir je sama pena,
 manjši kakor drobna smel.

Danes kličejo duhove
 da pomorejo jim naj,
 če je bilo kdaj jih treba,
 tu prikažejo se naj.

Ce še to se ne posreči,
 naj gre svet spel svojo pol,
 nihi vrag več ne pomaga,
 ne izpelje ga iz zmol.

krogu kakor špiritisti
 m sedijo, govoré,
 clejo vam mater zemljo,
 kol hočejo ne gré.

Komaj en prepir zatrejo,
 že se drugi naredi,
 to res ni nič več zabava,
 to že resne so skrbi.

Kar ni živim več mogoče,
 to naj mrtvi naredé,
 saj jih bodo poslušali,
 naj štrlijo jim lasje.

Ce pa vendar se posreči,
 slava vsem njim, to se zna,
 spomenik jim naredimo,
 če zapade kaj snega.

ČUDNO.

Pik: Ti, koliko let pa imaš?
 Pok: Eno leto sem mlajši od
 te.
 Pik: Čudno se mi zdi, da se
 nič ne staraš. Ko sem te
 pred dvema leti vprašal, koli-
 ko da si star, tedaj si tudi re-
 l, da si za eno leto mlajši od
 mene.

**V nedeljo pop. ponovi Dra-
 štvo v Trgovskem domu Bevkovo
 dramo „MATERIN GREH“.**

**Pozor na nagrado
 „Goriške
 Matice“**

Glej sedmo stran!

Gorica, dne 11. marca.

Čuku na palci so bajé hudo zamerili, ker se toliko časa nič ni spomnil ženske volilne pravice, ki so jo danes postale deležne. Dobil je razna pisma, v katerih so bili nagromadeni očilki, da drži za moške in da je nalašč zamolčal tako važno spremembo v javnem življenju, kol je ravno pravico, da smejo ženske voliti s kroglicami in brez kroglic.

Bog obvari, da bi Čuk hotel delati krivico kateremukoli, posebno pa ženskemu spolu ne. Čuk na palci je opazoval in registriral na ženskem spolu že marsikatero važne izpremembe. Med prvimi spremembami je bilo prikrajševanje kikelce, ki je zlezlo preko meč do pod kolena tako, da se je bilo resno bati, da ne zleze še čez kolena. Bati se je bilo namreč, da pošlano kikelca tako kratka, da slednjič popolnoma odpade in se prikažejo hlačke.

Dobro je, da se je prikrajševanje kikelc še pravočasno ustavilo. Ko so ženske strigle na enem koncu, so si dejale: »Čemu bi ne začele striči in krajšati še na drugem koncu?« In — evo vam, začele so striči lase na lonec — in bati se je bilo, da se ne začnejo striči na baline ali na krtačo.

Če bi bile ženske pogledale v zgodovino, bi lega golovo ne bile storile. V srednjem veku so namreč v Franciji imeli navado, da so za kaznen ostrigili pocesnice in jih javno vozili okrog.

Toda ženske ne poznajo zgodovine, le njih želja, postati moškim enake, je tako velika, da bi žrtvovala tudi nos, če bi bilo treba.

Ko je Čuk na palci videl, da se ženske na obeh koncih približujejo moškemu idealu, je vedel tudi, da ni več daleč čas, ko bodo dobile vse moške pravice. In ko je del teh pravic že kanil z mize državnikov, se je zdelo to Čuku tako samo po sebi umevno, da nifi omenil ni tega.

Zamujeno popravljam. Ženske so dobile pravico v občinski zastop. Smele se bodo vpisovale, zabavljale, vozili se na volišče, govorili, voliti, voljene biti, glasovali, pisati članke in dajati izjave. Je sicer res, da smejo voliti samo tiste ženske,

ki imajo kaj v glavi ali pod palcem. To je sicer krivično, ali ljudi ne. Jaz sem v tej zadevi vprašal staro Uršo in ta mi je rekla:

»Naj le imajo volilno pravico učene avše, če hočejo. Jaz ilak ukažem mojemu možu, da naredi, kar jaz hočem in potemtakem sedim v občinskem zastopu jaz, ne on. Zato se mi pa ni treba nič politi.«

Urša ima prav. Ženske so ilak po svojih možeh povsodi zaslopane in to je ravno, kar jezi

Čuka na palci.

P. S. Sova nima volilne pravice, ker ni hodila v šolo. Zato je pa strašno huda. Ni golovo, da me ne prisili, da bom moral napisati prihodnjič članek nji v prilog.

Cenzura.

KRITIK. Čujte, gospod pisatelj. Vse kar je v vašem romanu je ukradeno, malo tu, malo tam. Kaj pa je pravzaprav vašega? PISATELJ. Oh, vse, kar je mojega, je cenzura črtala.

Detektiv Sebastijan Miš.

Humoreska. K.

Sebastijan Miš je bil kos gorenjskega fanta, s krivcem za klobukom, s širokimi pleči in glavo je nosil po koncu. Njegova stalna besedna navada je bila: »Pr mej kršen duš, Marička!« Nos je imel zelo dolg, česar se je dobro zavedal in si morda ravno radi tega izbral tako slaven poklic. Ne rečem, da ni bil talentiran, za svoj »kšeff« kot nalašč ustvarjen, tako vsaj se je na vadno izražal, ali če trdim, da je bila njegova glava podobna balonu, se čisto nič ne molim. Njegovo življenjsko naziranje je bilo kaj kratko, ali jedrnat in karakteristično za modernega detektiva, za katerega je vedno hotel veljati Sebastijan Miš: »Boga mi, veliko pa je falov na svežu, lumpov in barab, ki hočejo živeti brez dela, in brezposelnih, ki ne morejo živeti od zraka! Zato so potrebni detektivi, varuhi morale in človeškega imetja in,

ker je bil načeloma privrženec listih ljudi, ki si žele, da bi jim pečene piške v usta letele, se je posvetil temu poklicu! Tako torej izpolnim najplemenitejšo svojo človeško nalogo!« si je mislil. Če še povem, da je Sebastijan Miš kaj rad zahajal v kinematograf in se tako krohotal ameriškimi policijskimi smešnicam, da je bil njegov dolgi nos v nevarnosti, da se ne prelomi, ter, da se je še posebno zanimal za ameriške pustolovske drame, kjer so igrali detektivi glavno ulogo ter jih študiral in praktično posnemal s cebanjem nog, mi ni potrebno omenjati, s kakim samozavestnim nastopom se je predstavil policijskemu načelniku v glavnem mestu.

»Jaz sem Sebastijan Miš, brezmadežne preteklosti, če izvzamemo nekoliko vaških pretefov, kjer sem pa vedno zmagal, kar se posebno dokazuje moje zmožnosti za detektivski stan. Imam zelo dober nos, čemur se lahko pričate takoj, če me le pogle-

date. Moški nastop, pogum že moje in mojih prednikov ime Miš vam razodeva lep čednost ponižnosti in previdnosti ter zvičnosti. Znam se krepati v vaški, trški in meščanski ter velikomesni družbi, kar vam je v dokaz moja ponos in ravna poslava.«

To je bilo Sebastijanovo spričevalo njegovih zmožnosti, šele pozneje je prinesel dan tudi listega svojih nezmožnosti!

»Mhm!...« je šnofal iz zlati škalljice policijski načelnik tako burno mašil rumeni pršek s prstom v široke in umezane nosnice, da je Sebastijan Miš trikrat za površjo kihnil.

»Mhm... Mhm...! Stvar je treba premisliti... Mi... veste... ne kupujemo močka v žaklju!...«

»Pr mej kršen duš, Marička!« je klet pod srjaco Sebastijan Miš in neprestano khal.

»Mhm!... Bog pomagaj! Mhm!... Bog pomagaj!... Mhm! Ali ste se prehladil? Bog pomagaj!... Poiskusimo!... Tule Vzel je časopis z mize in ponudil Sebastijanu Miši, ki je vsega omočil s svojim prestanim kihanjem. »Bog pomagaj!... Tam boste čitali Bog pomagaj!... Izvršil se nocoj po noči tajni vlom v našo zlatarnico v zakoltni Židovski ulici, Bog pomagaj!... vaša naloga ... veste kaj, o kralj za vselej vam rečem: Bog pomagaj! ker je že preveč, ste se tako prehladili!... in vaša naloga bo, da te zlikov primele in jih aretirale!...«

»Prmej k.khh...frsk!... kršen duš, Marička, z'kuga pa gspul?«

»Če boste nalogo dobro izvršil, boste sprejet v službo, če ne, pa ne! Sedaj vam pravim takoj detektivsko legitimacijo, nakažem vam neštotačkov denarja, vi pa pojdit takoj na lice mesta, prepričajte se natančno o vsej stvari ter me telefonično obveščate o vsakem vašem koraku vsakem uspehu!«

Sebastijan Miš je dvignil glavo, da bi kmalu strop pridr od ponosa! Saj je postvarendar detektiv, pravi detektiv!... O, dosežen je cilj njegovega življenja!

Ko je prejel od načelnika denar in legitimacijo, se je takoj spravil na delo z največjim veseljem in apetitom. Ko li bil je že strašansko lačen, čemu si ne bi privoščil, ko zaslužil že lepo svočico, ne bi mignil s prstom! Oh, ko so neumni ljudje, da ne grovsi za detektive, ko se lahko lahko služi denar, je mislil Sebastijan in srebal sladko zokol!

II.

Zlatarna je ležala v samotni stranski ulici, kjer so se nevedno dogajali slični zločini. Sebastijan Miš se je pripeljal v kočiji in moško stopil v prodajalno ter se predstavitil:

»Detektiv Sebastijan Miš, z borenjskega doma, najboljši svoje vrste. Torej, kako je z vašo stvarjo?«

Debelušna gospa, ki pa je v strašnem zločinu slujšala v tisti sami noči za pet kil, mu je s čudovito zgovornostjo razložila, da so prišli po noči tatje, razbili okna in odnesli delfine za nekaj tisočakov. Miš jo je galantno položil, češ, da naj le Boga zahvali, da se je obrnila do njega, nato je povzel:

»Tako torej, vi pravite, da so odšli skozi ta vrata?«

»Ne vem!«

»Tudi jaz mislim, da nel pogledajmo!«

Sebastijan Miš je vzel iz žepa svoj monokelj ter opazoval lak pred vrati.

»Čisto nič se ne pozna, le od tisi ženskega šolna. Morda pa?«

»Ah nel To je moja prodajalka, ki je danes zjutraj, ko je hotela v prodajalno, prva zagledala nesrečo in se je tako prestrašila, da se je spodrsnila in padla!«

»Uboga reval!« je vzdihnil Miš, ki je bil zelo usmiljenega srca napram nežnemu ženskem spolu!

»Potem so golovo odšli skozi okno. Pogledajmo še ljalo!« Miš se je nagnil k oknu; obrisal z roko prah in pogledal s očesom pravega Serlok Holmesa.

»Nič se ne pozna nobenega odtisa. Tu ljudi niso odšli!«

»Odkod pa? Drugega izhoda ni!«

»Ali imate podstrešje?«

»Dalo!«

»Poglejmo še ljalo Saj imate kamin in dimnik!« Se je spomnil Miš na ameriške pustolovske drame!

»Ne, saj so bile stopnice v gorenje sobe zaprte!«

»Prav pravite! Sedaj sem se domislil! Skozi okno so šli Ali, da ne bi pustili sledov za seboj, so poskakali... Ali ne vidite lu v blatu stopinje?!... To še bolj potrjuje mojo domnevo... Saj pravim, jaz se razumem na stopinje, ravno tu je bistvo vse moje detektivske umetnosti... sem specialista za stopinje.«

»Ali, gospod, saj to so le vaše stopinje!«

»Moje?... Ah, saj res! Ampak nič ne de, stopinje so stopinje... Skozi okno so golovo poskakali! Ali imate v hiši telefon?«

»Da, da... takoj, kar izvolite!«

Miš je hitel k telefonu.

»Kdo lam?... Halol Halo... Gospodična... policijsko ravnanje!... Dober dan, dober dan, gospod policijski načelnik. Jaz sem, jaz; detektiv Miš... da Sebastijan Miš... Hvala, hvala!... Dobro... hola, bolj močno, se ne sliši... gospodična... pustite... Tako da... Oha! Kaj sem že mislil reči... Veste na sledu sem jim... Poskakali so skozi okno... Dal... da... Ah pojte, pojte... Bom že sam... ne rabim policije... Moram hitro za njim... Nazdar!«

»Gospa, ali je kak izvareden človek zadnje čase posejal vašo prodajalno?«

»Oh... da, danes zjutraj se spominjam... Lajzil je okrog hiše nek čuden človek in nekaj ogledoval.«

»Res? Hpla, ga že imam! Kakšen pa je bil?«

»Črn klobuk je imel, globoko polnsjen na čelo, v črno je bil oblečen...«

»Golovo je bil kak socija-

list... Saj pravim, socialisti so vsi lolovaji in roparji... Čakajte, da si zapišem!« Vzel je notes in pričel:

»Koliko je meril po dolgosli?«

»Ne vem natančno, ali srednje velik je bil!«

»Cez prsi?«

»Ne morem vedeti, ali precej suhljat!«

»Saj pravim, socialist... Socialisti so vsi lačni, zato so pa socialisti... Torej 45 cm. No... oči?... Modre, rdeče?«

»Črne!«

»Črne... lase?«

»Črne!«

»Črne... Barve na obrazu?«

»Črno!«

»Črno? Anli ni bil Afrika- nce?«

»Obraz pravilen, ali nepravilen?«

»Podolgast!«

»Nos raven, ali neraven?«

»Kljukast! Ali veliko bradavico je imel na sredini!«

»Bradavice?... To je dobrol bradavice so vedno dobrol... Ali je imel še kakšno posebnost?«

»Ne, le nekoliko je čotal na desno nogol!«

»Na desno? Pa anli ni bil »žnidar«. Vsi »žnidarji« so čolasti nekoliko na desno nogol!«

»Drugega nič!«

Torej hitro za njim, stvar je jasna kot beli dan. Naročite takoj automobil. Medtem skočim v hotel na en šalam, veste jaz sem navajen zelo na šalam! (Konec prih.)

ZNA SI POMAGATI

Gašper: »Vidva z ženo se pa prav dobro razumeja. Saj se neprestano poljubujeta.«

Evzebij: »No, to ne bo držalo, toda poljubi so vseeno moje največje razvedrilo.«

Gašper: »Tega ne razumem.«

Evzebij: »Veš, kadar jo poljubim, vsaj molči.«

Pri slikarju.

SLIKAR. »Kaj vi hočete, da vas celega naslikam z nogami vred na tako majhen kos platna.«
KMET. »Nič ne dé, gospod malar, naj pa noge doli visijo.«

Dvorec na deželi.

(Dalje.)

Moj poklic je bil: delati palače in prepevali! Oh, gospod sosed, tako sem si nagrabil mnogo splošnega znanja in čednosti ter spoznal propalost sveta in človeštva! Ko pa se je moj oče naveličal tega poklica, se je posvetil skakaštvu in kako sijajen skakač je postal. Mogoče ste že kedaj slišali imenovati njegovo ime...!? Tri leta nato si je pri neki predstavi zlomil vrat. To je bila njegova navada! Mi smo si po velikih mestih prihranili mnogo denarja in tako sem si po očetovi smrti kupil tu v bližini malo hišico. Leži ob tej cesti, oddaljena od tu komaj kakih tri sto korakov. Razdalja torej ni tako velika, da ne bi mogel vsak dan obiskati svojega prijaznega soseda!

Starec: Preveč častil!

Mirko: O prosim, čast je vsa moja! To je le moja navada! Tolažim se že ob

sami misli na dolge zimske večere! Torej se ne ločiva več! Pripovedoval vam bom, kako vidim jaz obzorje črno, črno kot premog, dočim se bo vam zdelo rdečkasto! Ko sem to pripovedoval vašemu predniku, Bog se usmili njegove duše, mu je ugasnila pipa v ustih od začudenja; to je bila njegova navada. Z dovoljenjem (pije.) Kako velik človek je bil vaš prednik; Bog se mu usmili za dušo! Kadar se spominim nanj, se moram zjokati. (Si briše oči.) To je moja navada! Veste, pa je bil neoženjen, iskušen, toda možke poslave in zelo, zelo izobražen. Zdi se mi, da ste tudi vi neoženjeni?

Starec: Da, gospod!

Mirko: Je pa tudi najboljši takol! Nihče vas ne moči! Kako lepo je, umaknili se sem v zaljšje, daleč od zunanega, šumnega sveta!

Starec: Da, da, tudi jaz sem leh misli!

Mirko: Za danes se moram od vas posloviti! Imam delavce na polju! Saj po-

znate njihovo navado! Zato moram biti vsak hip pri njih! Oprostite mi torej! Pa drugič, pa drugič!

Starec: Radevolje, od srca rad vam oprostim!

Mirko: Jutri bom zopet tako prijazen, da vas bom znova obiskal, nato pojuteršnjim in potem tako dalje vsak dan! To je moja navada! (Odide.)

Starec: Pojdi k vragu s svojo prokleto navado! Oh jaz nesrečnež! Kako naj se rešim tega silnežal!

VI. PRIZOR.

Janko preoblečen v berača in Starec.

Janko: Prosim, gospod, če mi bi mogli dati kaj miloščine?

Starec: Jaz nisem gospod!

Janko: Mi berači pravimo vsem takol! Za nas so vsi gospodje! Bogati radi slišijo to besedo, drugače nam pa nič ne dajo!

Starec: Le pojdite, prijatelj moj, tudi jaz nimam nič!

Pismo.

To pismo smo prejeli. Pisano je v listih krajih, kjer govore b za v in v za b.

Dragi vrati!

Naznanam ti, da me ne voli več brač. Zdrabnik mi ga je porival z neko lekočino, pa je vilo kmalu volje. Zato sem se tudi udeležila pebske zavabe na bavilo pebskega društva »Besna«. Peči so kakor slabi. Seveda so se pebci prej pečali z bajami cele noči. Najvolj je pa ugajala naša primadona Alvin. Vse ji je klicalo: Slabal Posevno lepo so zapeli ono narodno: »Vodi živ na beke« (Bodi živ na veke). Ko so odpeli, je pebce vse slabilo z ovčjim (občim) Irkanjem s kozarci. Posevno predsednik je vil bes vlažen od le bokalne glasve, podaril je primadoni šopek velih rož in ko ji je še poljuvil rov pod ovleko, je nastal po dborani lak bik nabdušenja, da mi ostane bedno v duši.

Po beselici smo šli skozi bas. Breme je vilo bedro, a mrzlo, zato smo vile vse ženske zabite. Imele smo rule iz bolne. Ko sem prišla domu, sem najprej nabila uro, da zjutraj ne zaspim. Bendar sem imela smolo. Pustila sem okno

odprto, da je prišla ponoči soba v sovo in pa otroka sem premalo pobila. Za kazen mi je gospodinja naložila, da moram na hodniku porivali brufa.

Dragi vrati! Če prideš sedaj domu, voš lahko prišel še v ovčinski zastop, ker sedaj vomo imeli bolilbe. Ne rečem dbakral, da ne pošlaneš naš virgermajster. Prosim, ne zavili odgoboral

Srečno Te pozdrablja sestra

Bikica.

HILAČE.

Pik: Ali si znorel ali kaj je s teboj, da si danes oblekel najmanj pet hilač.

Pok: To sem storil raditega, da mi ne porečeš nikoli več, da v moji luši nosi samo žena hilače. Sedaj vidiš, da jih imam tudi jaz.

TO JE BILO TAKRAT.

Zenka v prepiru z možem: »Ko sva bila zaročena, nisi z mano govoril tako grdo«.

Možek: »Ko sva bila zaročena, nisi od mene terjala denarja«.

Mica mpa Katra.

KATRA: Buh dej, Mica. Či a pa bla ku zguda, a t'ni neč mraa?

MICA: No glih mras m ni, taplu pa tud ne. Čaki, ki s'rekla, č de an bla. Delo na Kucó an bla, prn žlali. Ki češ, če člevek gro učasi kam, se k udabi, sej pride uso prau, ka je ku dragu, se ni triba glih pravit; mala pajamrat, pa t'dajo.

KATRA: Prau jemaš, ko greš, se si potrihna hel ki kean druj, ka je maš haune otrače.

MICA: Ja m pa ris, čeča se m' vol skuz le slabeš od unga dne, kar se je zpadila tam u uasmu klancu tista nasrejče, se je saruta kaj potresla, de me prau skrbi; muj Buh, de b se le od kašlet mogla.

KATRA: O Mica, lo škrb za no, kar moreš, mpa prneš i, mpa dej ki bujšga. Buh uar, če umrje, se h pagreb nam magla, ka t'um cajta.

MICA: O jej, Katra, kim pravš, de če umrje, ki začnem, ka je že pub dost slab.

KATRA: Se s'pa ris nastrojčna, ka jemaš kar oba haunga, pa le patalaš šq, bo že bujs, žej na pumlač, ka zač neje ankrat hel tiš pit in žvižgat, de mu bada družba dilal, baš vidla, kul ke mu bo nucala, tud za kašl bo nucala. Baš vidla, Mica, če bada prā dobr cajt nazaj.

MICA: Slaba m' prede na vseli kanoi.

KATRA: Jest morem jet, de sku ham an mala črnga, ka je šu po kole, ker litar bomo obhajal tu v klancu ustajenje s kolie.

MICA: Tud naš prav, de bo šau.

KATRA: Z Bugam Mica, mpa da bra se imej.

MICA: Z Bugam, pa prid še ki.

Širite čuka na pal'ci.

Za dolg.

»Kako se mi vendar upate približati? Saj ste docela pijani? Pol ure daleč sirdi vino iz vas.«

»Oprostite hup — da sem se ga tako nalezel — hup — krčmar Vodomea mi je bil dolžan 100 lir, a mi jih ni hotel vrniti — hup — zato sem se napil in računa nisem plačal — hup — tako sva s krčmarjem kvit...«

Janko: »Pojdite!« To je kruta beseda in tudi sil ne bom od nje! O, če bi poslušali svoje dobro srce in pogledali malo v žep, bi že kaj našli!

Starec: Toda, čujte, zdite se mi preveč predrzeni!

Janko: Ne, za vraga! Saj jaz le prosim in ne delam tako kot drugi berači, ki prosijo in kradejo. In tudi tistim da civiliziran človek! Še večkrat jim dal. Če pa poprosi za košček kruha revež, ga že imenujejo predrzneža in potepuha in pravijo, da nimajo nič!

Starec: Kakor vidim, pridigujete res lepo moralol! Toda, kdo vam je dovolil prosjačili?

Janko: Dovolil? Dragi gospod, jaz sem siromak in vsi siromaki imajo pravico prositi za košček kruha liste, ki ga imajo mnogo!

Starec: Ali vas ni sram? Še tako bed, pa že berači! Saj ste močan, lahko celitel!

Janko: Ah, gospod, malo jih je danes na svelu, ki delajo! Pravzaprav prosjačimo vsi na lem božjem svefu: nekateri pri višjih, drugi pri njihovih služabnikih in tretji na cesti. Ni nobene razlike!

Starec: Ne, ne, sploh vam ne dam nič!

Janko: Hvala lepa!

Starec: Zakaj?

Janko: Ker vi vsaj... vi vsaj nič ne obljubite! Bogali tolažijo prosjake z lepimi besedami, da jih odpravijo od hiše! Vi ste mi pa rekli že enkrat za vselej, da mi nočete dali ničesar! Zato: hvala lepa! Oh, današnji svet! Kako je pokvarjen! Potrpljenje je božja mast, pravijo stari ljudje! (Sede na tla, obrnjen proti Starcu.)

Starec: No, kaj pa zopet lo pomeni?

Janko: Kaj da pomeni?

Starec: Kaj delate, vas vprašam?

Janko: Ali ne vidite? Sedim! Tu je moj navadni prostor. Tu sedim ves dan in prosim za miloščino mimoidoč!

Starec: Tukaj? Tako blizu moje hiše?

Janko: Da, gospod!

Starec: Tega jaz kratkomalo ne trpim! Proč od tod!

Janko: Hola! Od tu me ne morete spoditi proč! Gospod župan mi je dovolil! In potem: ceste tudi niste vi kupili! Tu pojem svoje pesmi! Toda, ker je moj glas že slab in se ne sliši več daleč, še pol kilometra ne, bom pripeljal jutri s seboj še svojih pet sinov! Vesle, imajo lep, srebrn glas in se slišijo zelo daleč!

Starec: Kaj res?

Janko: Res, res!

Starec (sam zase): Da bi te vrag odnesel, prej ko si prišel na svel! Zdi se mi, da me hočejo res pregnati iz tega krasnega kraja! (Glasno.) Povejte, koliko zahtevate, da si izberete drug prostor?

Janko: Dvajset lir na dan! Toliko na berem s svojo družino, če prosim lukar!

Starec: Tukaj imate dvajset lir na dan, pojdi k vragu!

(Dalje.)

areem Sv. Lukeža.

Dragi prijatelj Bučkal
Oprosti, da ti pišem v zelo
žki in zagonetni zadevi, ki ne
deleva samo mojega srca, ki
že vse bolno in premlelo,
ampak tudi mojo listnico in s
m fudi moj želodec. Ti sam
š, da imam že toliko let, da
kljub mojemu sanskemu
anu ne morem šleli popolno-
a med fanle, ker sem že tam,
er zapade sneg vrh glave in
redko za vedno pobeli vrša-
nad ušesi. Ni časa več, da
dolgo odlašal z jarmom sv.
ukeža, toda izbira je tako
zka, da Bog pomagaj.

Imam namreč na izbiru dve.
na je bogala na gradoli in na
enarju. Ima namreč rdeče la-
č, je pegasta po obrazu, pre-
ej velik nos jo diči, da ne go-
orim o velikih uslih, ki se od-
rajo do ušes in tvorijo nepre-
ano nevarnost, da me ne po-
re. Tudi so njene kosti tako
očne in tako malo pokrite z
esom, da so vidne že daleč
koli. Po noči pa šklepetajo.

Cela njena postava je ena
ma žalost, a ta žalost ima
adi svoje kapljice veselja. Ima
amreč hišo z vrhom in njiva-
i, vinograd, denar v hranilnici
v banki, poleg tega pa celo
sto upnikov, ki jo vsi hkratu
ubijo.

Ta punca tedaj mi je zlezla v
elodec in imam do nje apelit.
ruga deklica mi je pa zlezla v
ce in imam do nje ljubezen.
je pa taka, kol pravi narod-
pesem:

Bela kot mleko,
rdeča kot kri,
zaljubljeno gleda,
na smeh se drži...

Toda uboga je kol cerkvena
iš in treba bi bilo, da ji še
ajco kupim.

Tako, vidiš, se nahajam v
pložaju, ki ni zavidljiv. Če mi
poreš svetovati, svetuj mi,
rosim te, pa kmalu. Če mi boš
ametno svetoval, se bom po-
očil že v Veliki noči, če ne pa
svetem Nikoli.

Te pozdravlja

Ivoj Mišo.

Bučka je imel solzne oči, ko
bral to pismo in je odgovoril
ko-le:

Dragi Mišo!

Tvoje pismo me je globoko
ganilo. Rad ti pomagam in sem
vesel tvojega pisma, ah kadar
sem ga prebral, mi je poslalo
nekako tesno pri srcu. Presne-
lo se nahajaš v ležavah.

Če bi ne bil tvoj odkriti prijatelj,
bi ti dejal, da vzemi listo,
ki je lepša, z bogalo pa mene
seznan. Ker pa nisem lak, ti
bom svetloval popolnoma odkrito.

Če namreč vzameš bogalo,
je zadeva tale, da ti bo vedno
in vedno oponašala listih par
tir, ki jih bo prinesla. Vedno
boš slišal: »Saj ležiš na moj
poslednjil!« Ali: »Saj ješ iz moje
skledel!« Če ti bo razbila krož-
nik na glavi, bo dejala: »Saj
je bil moj krožnik!«. Ne boš
spal ne bdel, ne jedel ne počival
da ti ne bo oponašala tega.
Poleg te grenkosti pa ne
boš imel niti ene sladkosti.

In še na eno te lepo opozo-

rim. Ti imaš mnogo upnikov
Vsem si dolžan lepe vsole. Če
se bogalo poročiš, bodo ka-
kor kavke nad teboj in te bo-
do pikali kakor gavrani.

Če pa vzameš ubogo, bo
použna, ker bo vedela, da si
ji vse dal ti in da sama nič ni
imela. Poleg tega boš še gle-
dal lep obraz ne pa grdega
strašila.

Radi miru tvojega življenja
ti torej odločno svetujem, da
vzemi lepo, bogalo pa push v
miru. Piši ji, da se jaz zanimam
zajo, ki mi očitki ne bodo la-
ko boleli kol tebe in ki nimam
toliko upnikov.

S tem te pa lepo pozdrav-
ham in ostajam tvoj prijatelj
Bučka.

P. S. Kako je bil Mišo zado-
voljen s pismom, ne vem. Po
tem, da nam je pisal in pismo
premal frankiral, sčimo, da
je poročil lepo in ubogo.

Hrvatov Miha.

(J. Smuk.)

Nekateri so pravili, da nima
vseh kolesc v glavi in da je
neumen. Drugi pa so lrdili
ravno nasprotno, češ, da je le
tako zvil, ne pa neumen.

Citatelem hočem povedati
dogodbico iz Mihovega življe-
nja in polem naj sami sodijo o
njegovi pameti.

Miha je imel to navado, da ni
bil nikoli doma; vedno je bil na
cesti, v gozdu, na polju itd.
Kjer pa je bil on, tam je mo-
rala biti tudi njegova pipica, iz
katere je neprenehoma vlekli
kakor za slavo in spuščal go-
ste kolobarje dima.

Zgodilo se je pa, da je ne-
kega dne pozabil doma užig-
galice. Ko je hotel nažgati
svojo pipo, ki se mu je vgasila,
ni imel ognja. Bil je ravno
kraj gozda blizu železniškega
tira.

Ko je pogledal proti obzor-
ju, je zapazil v daljavi dim, ki
se je vzdigoval visoko proti
nebu. »Aha«, si misli, »tam
gotovo dobim ogenj, ko se la-
ko preklicano kadi. Kar tja
grem«. Toda ni še storil pet
korakov, ko se izza ovinka
prikaže lokomotiva, ki je vle-
kla za sabo cel osebni vlak.

Pa Miha, bistra glava, si ve
pomagal. Hitro polegne iz že-
pa svoj veliki rudeči robec in
začne mahati ž njim po zraku.
Strojvodja, misleč, da je kaka
nesreča, hitro slisne zavoro,
da se vlak, hrzajoč kakor
splasen konj, ustavi ravno
pred presenečenim Mihom.

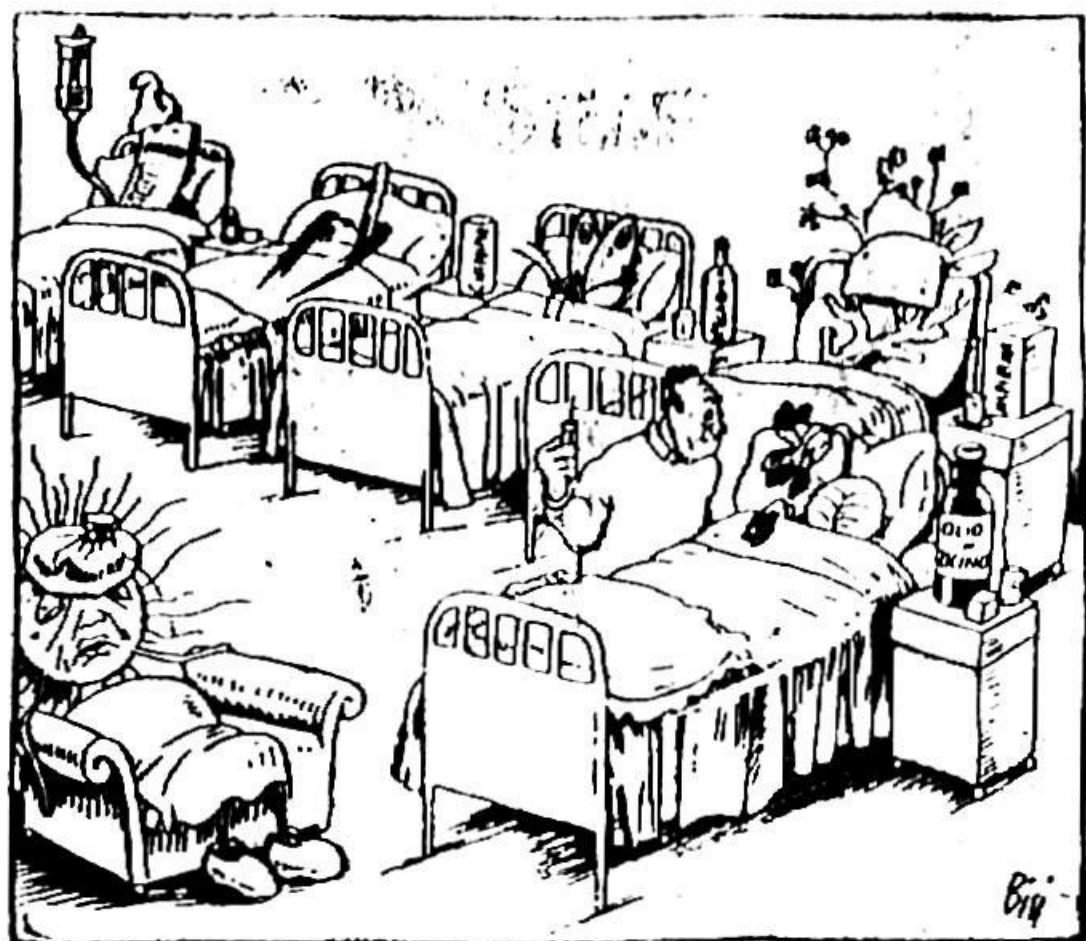
Strojvodja, kurjač, spre-
vodnik in za njimi kakih sto
polnikov, se vsujejo iz loko-
motive in vozov in se začnejo
drenjati krog Miha in ga iz-
praševati, kaj da se je zgo-
dilo.

Vsi vprek so začeli kričati:
»Kaj je, kaj se je zgodilo? Ali
je nesreča? Moj Bog, moj
Bog! Kaj je vendar? Oh, oh,
kaj se je zgodilo?«

Tako so kričali, da Miha ni
vedel, kaj naj stori. Končno
so malo potihli, da je stroj-
vodja vprašal Miha, kaj da se
in kaj se je zgodilo.

»I, malo ognja bi vas prosil,
da si nažgem pipo. Prosim,
bodite tako prijazni, ker vem,
da vam ne manjka ognja.«

Letos res je vse mogoče.

Par nam gorkih, par spet mrzlih
dni je danes nastopilo,
da je veter v influenci,
se je solnce prehladilo.

Brstje, zvonček in metuljček,
vse je moralo v posteljo,
kdor v soboto bil še zdrav je,
že je bil bolan v nedeljo.

Bolna tudi poleg tega
je že lastavica naša,
naj je še tako poskočna
in naj z zdravjem se ponaša.

Če tako bo: danes mrzlo,
jutri pa že zopet vroče,
bo zbolela mamka zemlja,
letos je že vse mogoče...

TAKO JE.

Učitelj: »Tvoje računke na-
loge so vedno napačne. Kako
je to?«

Jožek: »Ne vem.«

Učitelj: »Ali ti nihče ne po-
maga doma?«

Jožek: »Oče mi pomaga.«

Učitelj: »To je čudno. Kaj pa
je tvoj oče?«

Jožek: »Nalakar.«

GOSKI.

Urška: »Ali bi ti hotela po-
slati žena milijonarja?«

Neža: »Zakaj pa ne? Še raj-
ši pa bi bila njegova vdova.«

V ŠOLI.

Katehet je pripovedoval v
šoli zgodbo o prvem grehu,
kači, jabolku in o izgonu prvih
slarišev iz raja ter je nazadnje
vprašal Nežico: »Kako dolgo
sla torej Adam in Eva ostala
v raju.«

Nežica: »Do jeseni.«

Katehet: »Kako prideš na
to?«

Nežica: »Saj prej jabolko
niso zrela...«

Tedaj pa so se začeli potniki tako smejali, da je Miha skoro oglušil. Pa tu ni bilo časa za smeh. Hitro so nazgali Mihi pipo in mu povrh še darovali škallo vzgalič. Kmalu nato se je vlak začel premikati. Miha pa je kadil svojo pipo in se zadovoljno smejal. Kaj pravite torej, kake pamei je bil Miha? Jaz pravim, da ni bil tako neumen, kaj?

Se to Ti povemo, da »instruments« smo spravili spat na »štalo«. Ko so šli proč, so nam v slovo zaigrali našo priljubljeno koračnico

Blagor mu ki se spočije,
v cestnem jarku trdo spi.

Tako se je kouchal naš največji praznik - pust.

Vsi skupaj Te pozdravljamo in Te prosimo, ostani naš prijatelj zdaj in na vekomaj.

Za vse kobdiljske fante:

Bolnaglava, predsednik.

SPORTNI LISTI V SLOVENIJI.
V Ljubljani sta kar naenkrat izšla dva športna lista. Enega so z avtomobili vozili in ga razdelili po celi Sloveniji, drugega so pa poslali po pošti; če pa kje vprašate za enega ali drugega — ga ne dobiš, ker se ne ve, kje so jih razdelili.

TURŠKE KAVARNE V MARIBORU
Prva turška kavarna se je pretvorila v štajersko kavarno, druga turška kavarna je dobila avstrijsko lice, tretja turška kavarna bo še le otvorenja, ker krojači niso še napravili hlač za ženske.

Pravijo.

Pravijo, da so žlajfarji z njih prostim žlajfanjem premotili vsa dekleta v Sužidu.

Pravijo istotam, da je stric še premal in za ženitev ni sile, četudi je sivolas in bi najraje dobil sivolanko.

Pravijo na loški banjški planoti, da je neki Polde zelo dober mizar in rad popravlja stolice po gostilnah. Vsak krčmarji se mu priporoči, če hoče imeti stolice v redu.

Pravijo, da so v Mariboru nekateri Dalmatinske kleti zato prepolne, ker nekateri gostje pripeljejo ali celo prinesejo po 8 do 10 otrok s seboj, ki zasedejo prostore, tako da morajo gostje stati. Enako je tu v železniških vlakih, ker polagajo ženske svoje otroke po klopih, tako da zasede en otrok 2 ali 3 sedeže.

Pravijo, da se v Mariboru nekateri odljenjaki klofutajo, potem se pa tožijo med seboj. Ker pa pri sodnji ena takih klofut stane 300 do 2000 dinarjev, so se v Mariboru odločili postaviti na Glavnem trgu našopnoga moža, katerega bo klofutal lahka vaakdo in bo plačal za eno klofuto samo en dinar.

Pravijo, da je v Mariboru neka gostilničarka polila svojo natakarico z vodo zato, ker se je ta prelepo umila in počesala. Pristavila je pa še besede: Per mej kokuš da se ona, dokler bom živa, lepo umivala in česala ne bo.

Pravijo, da se v Mariboru igra šah zopet v isti kavarni, kjer je »Ober« svojčas prepovedal šahistom, da ne smejo igrati šaha, ker pri tem gostje preveč mislijo in premalo pijejo.

Pravijo, da je v Mariboru več kvartetov in da se je pred kratkim osnoval nov kvartet, ki se imenuje Rudikvartet in se razlikuje od prejšnjih v tem, da dirigant sedi in kupa pivo v rokah drži, drugi pa okoli njega stojijo in se pri petju in pitju prav resno držijo. Pojejo pa najraje najnovejše pesmi iz prejšnjega stoletja. Petje in pitje končuje navadno v cisdur.

Pravijo, da se Čukov dopisnik o zadnjem štanjelskem plesu ni prav nič razjezil, ko je izvedel, da so štanjelci osnovali tamburaški zbor. Ravno nasprotno: vesel je ga neizrečeno, da so se štanjelci vsaj eno pametno izmislili, žal mu pa je, ker je gotov, da ta tamburaški zbor ne bo dolgo obstojal, ker štanjelci v takih stvarih ne poznajo sloge.

Pravijo, da ko se je neko štanjelsko dekle o pustu poročilo, da je bil cel štanjel zasut z konfeti, ker so jih svatje kar cele kile razmetavali.

Pravijo, da je zelo vesel stric Čuk, ker se je Čuk tudi nanj spomnil.

Pravijo kosečke »frajle«, da bodo one po Veliki noči naredile veliko vrtno veselico, katere se ne sme udeležiti nobeden drugi kakor Čuk s svojo ženo.

Pravijo, da se Koseščani zelo zanimajo za Čuka, ker on jim bo poslal veliko nagrado.

Pravijo v Kosezih, da je tam nek fant, katerega nobena punca ne mara; naj počaka malo, da umre Čuk, pa bo Sovja prišla ponj.

Pravijo, da so dol zemunski fantje zelo ponosni na domača dekletca, kadar ni drugih blizu.

Pravijo dol zemunske pupke, da imajo dva domača fanta brezlični telefon. Kar ve eden, to ve drugi, le pozor, ker Čuk vam je vedno za petami.

Pravijo, da je neko zemunsko dekle polomilo koseškemu fantu dvokoplo, in krivdo naložilo na neko kosečko j...co.

Pravijo veliko belovške hišje, da bi one precej Čuka ubile, ako bi ga v roke dobile, a njega ne more dobiti noben hudič, ker je ponočen ptič.

Kobdiljski fantje reklamirajo.

Dobili smo od kobdiljskih fantov pismo podpisano od 14 moških in enega osla.

Pišete nam tole:

Spoštovani gospod Čuk

u palci.

V zadnjem Tvojem časniku si pisal, da smo imeli mi Kobdiljski fantje po 50 L. izgube pri plesu, ali pozabil si, da je to bilo leta 1925. Na kratko rečeno: danes leto.

Zato Te lepo prosimo, da nas poslušaj, ker Ti hočemo povedati, da smo tudi letos praznovali pusta.

No, da ne bomo imeli toliko dobička kot lani, smo pa napravili na ta način.

Bilo je v nedeljo pred pustom, ko so prišli k nam »muzikanterji«. Z njimi smo se dogovorili, da nam bodo godli za pust.

Za trud smo jim dali 85 L. in na »tešero« jesti.

Prišel je pust... Nacek, Nacek in Nace so se »omaškerali, Tomažlinček nam je dal osla, drugega smo pa dobili, da je vodil osla. Ta je vlekel s seboj voziček, na katerem smo imeli višnji sodček in je imel krog klobuka »cibje« perje.

Bando smo postavili spredaj — potem so šle »maškere«, za temi je šel voz z oslom in nazadnje smo šli pa mi po dva in dva.

Ko je »Čukfirec« komandiral »čuk habtakti, avanti marš stopaj«, je »muzika« zastopala in vsi skupaj z oslom smo jo vred vdarili »marš aince«.

Pri vsaki hiši smo se ustavili. »Plech banda« je »zaspilala«, — mi smo pa čakali, da so nam kaj dali.

Dobili smo mnogo. Tebi Čuk, ker si radoveden, povemo, kaj vse so nam vaščani dali. Vsega skupaj je bilo 80 litrov vina, 25 jajc, en klopotec in 14 repov klobas.

Samo čudno so nam zdi, kdo je vse to pojedel, ker godcem nismo dali drugega jesti kot votle makarone za teljene z »salšo«.

Zvečer smo imeli ples. V eni sobi so piskali godci, v drugi »kambri« se je plesalo.

Res vse živo je bilo na pust v našem Kobdilju, eni so plesali, drugi igrali, tretji skakali, med temi se je likoval naš »Kozo«.

Račune smo pa letos lažje napravili kot lansko leto. Zato ker smo bili vsi »arirji« in nismo imeli pregledovalcev računov.

Ko smo delili, je prišlo na vsakega 17 fr.

Ker mi limo končati naše kratko pisanje — Ti povemo, da nas moraš povabiti, ker smo prišli z 50 na 17 fr.

Po vrsti.

ONA. „Kdaj pa dobim zarčni prstan od tebe?“

ON. „Kadar hitro mi ga vrne moja prejšnja zaročenka.“

Pesem deklet iz južne Amerike.

Iz Bounes Airesa.

Na južnem bregu kraj morja,
kjer ni skalovja ne gorá,
med nami pa prepad strašan,
meji nas morje Ocean.

Ali Čuk je s svojim listom
le prepihal tole káso
in prinesel nam novice
v novo domovino našo.

Vse je Čuk o nas povedal —
me dekleta smo jezicne,
rečemo še mi katero
boste d'jali: smo pravične.

Pravite, da že smo stare,
da odpadlo listje je,
da je lice razorano,
da sivijo že lasje.

Tudi vam se bliža zima,
fantje, sebe le pogledjte,
kmalu boste polni križev,
po pravici le povejte!

Če bi bili lastnosti pravih,
ne bi dolgo čakali,
iz fantov bi možje postali,
ne pa bili sameci vsi.

Se mlade pohujšujete,
jim dajate slah vzgled,
robeden noče v sveti zakon,
kot osel dvakrat ne na led!

Gostilna grda je tvoj dom,
žena tvoja je polič,
dolčas tvoji so otroci,
a bogastva nimaš nič.

Bog varuj nas takih fantov,
boljše samim je živeti,
saj ti Čuk svariš dekleta,
le pijanca nikdar vzeti...

To naj bo za danes, dragi,
pa prihodnjič bo še kaj,
to, kako si čas kratimo,
brez mož tolažimo se naj.

Iz Sempasa.

Pesem o Sempasu
včeraj smo prejeli,
iz Amerike so daljne
bili nam zapeli.

To in ono pesnik
vidi, kritizira,
to pomaže z medom,
drugo pa zašmira.

Morda bi ta pesem
gorko kri vzbudila,
le zato se je ponižno
v koš uredniški skrila.

To pa brez zamere —
drugič še pošljite,
ali manj — vas prosim —
krepko zabelite!

Pravijo.

Pravijo, da v Stanjelu zato »Divji lovec« nima sreče, ker je Jančič predivji in Majda pre domača.

Pravijo, da je sova štanjelskim pupicam lastnoročno pisala, one se pa jezijo, zakaj jim ni raje »Čukec« pisal.

Pravijo, da kdor se hoče v Stanjelu izeniti za »divertimento« s kako frajlo, mora z njenim bratom biti v »amizici«, drugače naj se gre meniti s sovo.

Pravijo, da se kobdiljski fantje jezijo, ker je »Čuk« pisal, da se je kasper pri zadnjem plesu potil, v resnici pa pravijo, da je zmrzoval.

Pravijo, da se na Bujah zelo jezijo, ker nimajo v Čuku mesta. Čukov stric poskrbi tudi zanje.

Pravijo, da se drži v Sužidu društvo Korošcev na čudne načine posušeno.

Pravijo, da so šentjakobske dame ob priliki nedeljskega izleta na Bazovico imenovalc dvornega maršala

TRGOVCI!

Velikonočne razglednice boste dobili v veliki izberici in po nizkih cenah v NARODNI KNJIGARNI

v GORICI, VIA GIOSUE' CARDUCCI ŠT. 7.

ter mu podčlile čast bana za naslednika istega pa njegovega zvečega spremljevalca Cino-šta.

Pravijo na Trnovem pri Kobaridu, da se že tam vselo razvija žlajfarska kultura. Posebno jim ugaja njih noša in njih pesmi. Mi pa vinca ne prodamo.

Pravijo istotam, da sta dva mlada mizarja doživela bridko razočaranje, prišla sta k neki puncici, da ji razložita srčne bolestiti, ona se je pa skozi okno smejala.

Pravijo pri Sv. Jakobu, da misli družba za izdelovanje cementa v Splitu zvišati akcijski kapital in sicer na pobudo nekoga gospoda, kateri je znan kot »Il proprietario della kaza zlovena«, kateri je prispeval v to svrhu z znatno svoto. Omenjeni gospod se pripravlja že delj časa na potovanje v Split, a žalibog radi nepričakovanih zaprek in tehničnih ovir mu ni bilo mogoče zapustiti našega tržiškega mesta. Ne gre še mogoče radi pormanjkanja komforta na parnikih.

Vse drugo. Težak in predebel je, radi česar ga ne morajo poveljniki parnikov pri najboljši volji vzeti na krov, ker se namreč boje, da bi se parnik med vožnjo nagnil in ne bi hoteli imeti nobene odgovornosti za posledice, katere bi hile neizogibne. Vendar upa, da se tudi teh neprilic osvobodji, kar priča dejstvo dolga zastopniki paroplovne družbe Cosulich na eni in predstavniki veslarskega kluba Sirene na drugi strani. Kaj in kako se je govorilo, ni mogoče sklepati, ker o tem ni bil izdan še oficijelen komunike, pač pa se domneva, da se je šlo za prevoz njegovih bogato rejnih pleč v Split. Več kot gotovo je, da bo on zelo zadovoljen, ko bo videl, da se zanima za njega tudi Čuk na paleci, za katerim je točil vroče solze ob priliki zadnjega sekvestra.

Pravijo, da se počuti Valentin v svoji novi gostilni prilično dobro. Dela ljudi precej. Vendar ima že nekaj

dni prav šuden obraz, in nobenemu ni hotel dosedaj šo povedati pravega vzroka. To, kar ni bilo mogoče izvedeti drugim, se je posrečilo Čuku na paleci, kateri zadnji čas zelo pogosto ma poseča Sv. Jakob. Zaupal mu je, da ima preveč stroškov, da ima premalo klijentov in ako mu ostane par lir na dan, jik mora potrositi za popraviljanje šip, katere mu zvečer zdrasajo z nosom nekateri ogleduhli konzumnega društva.

Pravijo, da so je blagajna veslarskega kluba »Sirene« ob priliki zadnjega potresa tako močno stresla, da se še do danos ni mogla popraviti, valed česar se nahaja klub v zelo hudih stikah. Da bi se lahko pričelo z vajami ni bilo treba sedaj, ko se bliža pomlad, prekopati ves tržiški zaliv, kar bi stalo po mnenju nekaterih v to poklicanih strokovnjakov. povprečno svojih dvanajst tisoč lir in nadalje gnojenje drugih šest tisoč. Tudi ladje niso skoro za nobeno rabo. Fredelati jih bo treba, da bodo izgledale vsaj kakor nove, ker drugače jim ne bo mogoče udeležiti se bodočih svetovnih veslarskih tekem na Kanarskih otokih, ako bi jim slučajno barkovljanaki ribiči ne šli na roko s štirimi ladjami, kakor so jim bili obljubili pred časom. Kakor se sliši, mislijo objaviti proglas na narod, v katerem se enkrat in to zadnjič prosijo pomoči za to prepotrebno ustanovo, ker drugače bodo prisiljeni likvidirati društvo.

Pravijo, da je v Štirijah nekdo po poklicu »špengler« od pondeljka do sobote le »špengler«; uganite, v kaj se preobrazi v nedeljo?

Pravijo, da pri nas brivce brijejo in šajfajo, mesto bi oni opravljali ta posel.

500.00 Lir! Zlata verižica! Čajna garnitura iz stekla ter 50 drugih daril!

RAZPIS NAGRAD

Odbor knjiž. zadr. „Goriška Matica“ v Gorici je na svoji zadnji seji, ki se je vršila v nedeljo 21. febr., sklenil soglasno:

Vsi naročniki na knjige „Goriške Matice“ za l. 1927, ki izidejo začetkom meseca oktobra t. l., se udeležijo žrebanja. Vsak izpis Koledarja „Goriške Matice“ bo številčen na prvi notranji stranici. Koncem meseca marca prihodnjega leta se sestane v to izbrana komisija v svrhu žrebanja. Številka koledarja „Goriške Matice“, ki bo KOT PRVA izžrebana, dobi bankovec za 500.00 Lir. Druga izžrebana št. Koledarja „Gor. Matice“ dobi zlato verižico. Tretja številka elegantno namizno garnituro za čaj iz stekla. Nadaljne izžrebane številke dobé: razne kipe, slike, knjige t. l. d. Lastnik one številke Koledarja „Goriške Matice“, ki bo izžrebana, bo moral poslati dotični Koledar upravi „Goriške Matice“ v svrhu natančne ugotovitve pravilnosti številke, nakar se mu še isti dan vroči dobiček.

Tako se glasi sklep odbora književne zadruga „Goriške Matice“. Zato pa: Priglasite se takoj pri gg. krajevnih poverjenikih kot naročniki na knjige „Goriške Matice“ za leto 1927. Poleg štirih lepih knjig, katere dobite za borih L. 5.-, (Jugoslovani za Din. 25.-) lahko dobite, če boste izžrebani, še L. 500.- zraven, ali pa zlato verižico, ali stekleno namizno garnituro, ali kak drug krasen dobiček. - V krajih, kjer ni poverjenikov na knjige „Goriške Matice“ naj se zglašijo zanesljivo in agilna oseba osebno ali pismeno pri upravi „Goriške Matice“ v Gorici, Via C. Favetti št. 9 v svrhu nadaljnjih obvestil.

Goriška Matica izda za l. 1927 sledeče knjige: 1. Koledar bogato ilustriran, 2. V zdravjih in bolnih dneh, zdravniška knjiga, spisal dobroznani goriški zdravnik dr. Just Bačar. Ta knjiga izide v štirih snopičih. 3. Humorističen roman Pasja dlaka, spisal znan goriški humorističen pisatelj Damir Feigel. 4. Naši kraji v preteklosti, zgodovinske črtice. Naročnina na vse štiri knjige znaša L. 5.-. Kdor doplača L. 2.-, dobi še pelo krasno knjigo Sv. Frančišek Asiški.

Na delo za „GORIŠKO MATICO“!

Pravijo

Pravijo, da bo dobil neki mladenič iz Šturij kot očetov poročni dar grajščino »Pali« v last, kamor bo luksuzno mobiljo in pritkline prevažal transporter Z... & S...

Pravijo, da je »rebulca« neke vrste vino, ki bi se ga razpečavalo z večjim dobičkom po Krasu in Malih Zabljah (mogoče tudi po Bosni), in pri nas v Šturijah prav gotovo ne.

Pravijo, da so ustanovili v Sv. Jakobu ob Savi novo društvo »Ljubavna Danica«. Predsednik je g. oberuradnik A. P. in tajnik njegov šef s šimi cvikarji g. I. M. To društvo skrbi, da kdor več ljubi dobi premijo.

Pravijo, da priredi 1. aprila »Ljubavna Danica« veliko tekmo. Kako bodo tekmovali, Čuk nima pojma.

Pravijo, da so v Mariboru 5. marca Mesarsko ulico tako žamašili s slamo, da ljudje niso mogli iti v Dalmatinsko klet. Nekateri, ki so bili zelo žejni, so pa šli čez strehe in tako so vendar prišli, še predno je vino zmanjkalo, v kleti.

Pravijo, da je v Mariboru, v Dalmatinski kleti v Lekarniški ulici 2. marca zmanjkalo vina po 8 Din, liter, 3. marca pa tudi drugega vina, 4. marca je celo zmanjkalo gostov, radi česa so klet zaprli.

Pravijo, da je bil Čuk pretečeni teden na potovanju, zato ni imel nič novic iz Maribora.

Pravijo, da sta v Mariboru dva hrivca brila oba eno gospodično, ko pa nista imela več dela, sta se začela med seboj briti. Neki brivec je hotel nekega dne obriti svojega tekmeča, iskal ga je po celem mestu in ko ga je slednjič našel, se je tako razjezil, da ga ni hotel več obriti, a dal mu je pa zato prav pošteno zaušnico.

Pravijo, da so v Mariboru postale neke gospodične tako živahne, da kar po noči po Aleksandrovi česti plešejo, ako jih straža zasači.

Pravijo, da v Mariboru farbajo Slovenci Slovence na vse pretege, ker dobro vedo, da se Nemci ali Nemčurji pa tudi Nemškutarji ne dajo farbati.

Pravijo v Sužidu, da so na stricev pust priredili ples, povabili pa so vse izgubljene koze.

Pravijo v Sesljanu... Kar ste poslali, v koš zletelo. Biti dovtipen je eno, biti hudoben je drugo; tega tudi Čuk ne mara.

Pravijo po Sozah, da imajo sozki fantje polno grlo »resine« po ječmenovem klevenškem kafetu, ki so ga pili na pustno nedeljo. Sozki fantje naj pazijo, ko gredo prihodnjic na Klevnik, da plešejo z ono deklico, ki obljublja za ples kar pol litra slivovke.

Pravijo v Zidanem mostu, da N... rada oči meče za laškimi študenti. Želim ji obilo sreče. Poljub in pozdrav, ugani čigav?

Pravijo v Tolminu, da pod gradom v lepem drevedu igra važno vlogo »kuhalnica«, ki marsikam pomeša brez potrebe; čista je seveda vsak dan, a varno vendarle ni nikdar, da ne pusti za sabo kislih duhov.

Pravijo v Kosezah, da se je M... oblekla v hlačke in izbrala 2 nevesti, zato ker je lanski pust bila sama nevesta.

Pravijo, da se je R. na pust kar ob 9. uri pobrala spat, zato ker njen fant, ki si ga je v nedeljo dobila, jo je položil iz Kosez drugo iskat, a R... pa je na cedilo ostala.

Pravijo, da je na Koritnici neka oseba zelo razkačena na vaščane, o katerih meni, da sporočajo Čuku njene novice. Koričani smo pa mnenja, da naj se oseba lepo potolaži in naj kaže ne piha tam, kjer ni vroča in naj se ne praska tam, kjer jo najmanj srbi.

Pravijo istotam, da si razbijajo in belijo glave, kako bi odpravili žvižga-

nje in kiahnje; a jaz jim svetujem, da naj se še oni navadijo.

Pravijo, da je na Koritnici neki veleposestnik, ki nima toliko, da bi smel še svoje kokoši pustiti brez pastirice.

Pravijo istotam, da še kokoši ne znajo manire, ker prestopajo čez konfin.

Pravijo šmarenški fantje, da je pri njih zelo dosti deklet, zato so sklenili jih razstaviti na 33. t. m. na semenj. Seveda pa samo »slisaste« pegaste, še paste in vegaste. Druge pa ostanejo doma v židanih škatljicah.

Pravijo, da je v Škofovski ulici, neka punca, ki ji je od prevelike žalosti začela otekati srce. — Namreč zato, ker je bila v »Čuku« zašrajbana.

Pravijo na Volarjih, da je društvo lažnikov in obrekovalk v polnem teku svojega delovanja.

Pravijo v Sesljanu, da so ljudje postali tako zaljubljeni v Čuka, da hoče že vsak postati njegov dopisnik.

Pravijo, da so nekatere gorenjske pupe po Landolu ljubčke lovile, ker jih gorenjski fantje nočejo.

Pravijo istotam, da so šle nekatere ženske v samostan devetindevetdesetega reda, ki je bil že lani sezidan.

Pravijo v Kožmanih, da so tam žene s svojimi možički zelo zadovoljne, odkar so jim strgale hlače in jim natakile kikelje.

Pravijo v Idriji, da so Čuku dopis poslali, pa je tako žmahten, da ga ni mogoče.

Pravijo izseljenci v Ameriki, da naj neki dopisnik v nekem listu, ki piše izpod Čavna pri sv. Mihaelu, le udriha po izseljencih in naj popiše, kar ga pri srcu teži.

Pravijo rozentalske punce, da so vložile protest proti prekratnemu postu. Pritržbo so vložile na Čuka na palci.

Pravijo, da je na Erzelju zelo nevarno, da se ženski spol radi Čuka ne zmeša.

Pravijo, da komaj čakajo nekatere šmarenške pupe, kdaj bode kakšen ples z godbo v Šmarjah.

Pravijo, da šmarenški fantje radi zapojejo sedaj v postu kakšno »polentico«.

Pravijo, da par unških in slivskih deklet še vedno ne morejo dobiti fantov. Čuku bi svetovali, da bi jim on preskrbel slike ženinov iz južnih in severnih krajev, morda bi jim bil kateri po volji.

Pravijo istotam, da čeravno slabo organizirani, mešani ponočnjaki klub dobro funkcionira.

Pravijo istotam, da se dekleta na Čuka jezce, ker on vse vidi in vse ve, zato so sklenile na zadnjem občnem zboru, da ga ob prvi priliki vlovijo in obračun z njim naredijo.

Pravijo, da se na Kočunu godijo čudne stvari. Šepetajo nekaj o ljubezni veliki, a Čuk na palci za zdaj vse podrobnosti lepo zamoči.

Pravijo, da je J. Č. jako črna deklica. S svojo pridnostjo si je pridobila naslov doktorice. Neko knjigo je izgubila v dolenskem vlakcu, od sprovednika kamniškega vlaka pa je zahtevala 13 izgubljenih knjig.

NA SOLNCE

Kmet pride k zdravniku, da ga preišče. Ko mu ta zapiše zdravila in mu pove, kako naj se boleznin varuje, mu reče med drugim tudi tole: »Na svežem zraku morale vedno biti in na solncu morate večkrat hoditi.«

»Toda, gospod zdravnik, kako pa naj pridem gor na solnce? Saj menda niti vlak ne pelje gor.«

V PREDPUSTNEM ČASU.

Peregrin Zaba je krožku svojih prijateljev pripovedoval, kako se je ženil, in je rekel med drugim:

»Bilo je prav za prav strašno. Kunigunda me ni hotela, kadar sem bil pijan, jaz pa je nisem maral, kadar sem bil trezen...«

OTROŠKO VPRAŠANJE.

Janezek: »Mamica, poglejte, poglejte tam moža s črnim obrazom! Ali je to dimnikar?«
Mali: »Ne, ne, Janezek, to je zamorec, ki je po celem lesu črn.«

Janezek: »Tako? Kako pa vesle lo mamica?«

NEUMESTEN UGOVOR.

Hlačon je v gostilni poklical k sebi gospodarja in se hudoval: »Kaj lo pomeni? Vino je popolnoma kalno in še muhe so v njem.«

Gostilničar: »Kaj godrnjate? Kako mora biti vino kalno, če vidite v njem muhe?«

PRI KOPELI NA ERZELJU.

Ivanka: Ali si kaj videla Čuka?

Gabrijelca: Seve, da sem ga videla.

Ivanka: Smo bile me v njem?

Naznih najfinejših likerjev:

Moškati pasit, maršala, Turinski vermouthe, Vermouthe bell, Cipro, Malaga vino, punch, rum, žganje, razni sirupi.

Specijaliteta: Krema maršala, jajčna maršala, jajčni konjak.

Žganjarna

JOSIP SALFATI

GORICA, Trg Sv. Antona 7

Odlikovani zobozdravniški atelje
Brezigar Rudolf v Gorici
ul. Mameli 5, I. nadstr. (prej Via Scuole)
sprejema vsaki dan od 9-12 in od 2-5.

Delo zajamčeno, za manj premožne po znižanih cenah.

Manufakturo, perilo, izdelane oblake
po cenah brez konkurence
kvpite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

Gabrijelca: Joj, jaz bi jih dala nobe da bi bile še bolj umazane kot so zdaj.

Ivanka: Kaj češ, saj jih ne užene ko so pa zviti kot libica.

Gabrijelca: Jaz sem jih poskušala dati notri, a ne vem, če dajo priobčati.

Ivanka: Molčiva, da ne sliši Čuk pojdemo. Z Bogom.

Gabrijelca: Pa z Bogom!

SPREJME

se družabnik(ca)
za kemično podjetje s kapitalom
od L. 30.000 dalje.

Dober zaslužek
30-80%.

Resni reflektanti pišite
na M. Stöckler, HOČE
pri Mariboru. S. H. S.

POPOLNOMA VARNO KALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica

F. H. S. O. Z.

v nepreprečenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. številka 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odpovedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpovednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.